

KUNST

Foto: Jan van Teeffelen

Ooit vroeg een filosoof zich af of een kei die al een eeuwigheid in de bedding van een rivier ligt, vanbinnen vochtig is, misschien wel water in zich sluit. Een soortgelijke vraag kan men zich stellen bij de steen op het Geert Groteplein, gelegen op de hoek van de landingsplaats van de traumahelikopter. Een grote zwerfkei daar achtergelaten, bij alle bouwactiviteiten die omheen plaatsvinden vergeten? Of eerder: veel ouder en in zijn onbruikbaarheid soeverein. Ieder spoor van oorsprong of aanleiding voor deze steen is zoek, alsof het nooit de moeite is geweest er een woord van aandacht voor te hebben. Enkel even duidelijk als bescheiden aanwezig, heeft hij er rust gevonden.

Hij maakt de indruk er altijd al te hebben gelegen, als een vreemd element door zijn omgeving geaccepteerd en ermee vergroeid. Nam hij door de jaren heen, naar analogie met de kei in het water, zijn omgeving in zich op? Zou hij iets over het milieu waarin hij terechtgekomen is en zich genesteld heeft, vertellen? Zegt hij ons iets over het UMC waar hij middenin ligt? De ons

onbekende kunstenaar stelt ons geduld niet lang op de proef want in zijn nieuwsgierigheid, zijn fascinatie voor de steen heeft hij hem gespleten, of eerder zorgvuldig in tweeën doorgezaagd en gepolijst om wat de steen te zien geeft niet te beschadigen en beter te laten uitkomen. Zo legde hij het binnenste ervan bloot, als een fossiel, een inscriptie. Moeilijk te beschrijven, lijkt ze nog het meest te refereren aan een esculaap en daarmee aan het UMC en de medische wereld in het algemeen.

Als 'fossiele vondst' ligt de steen er op zijn plaats. Met zijn solitaire soevereiniteit, zou een naam van de kunstenaar er aan toe te willen voegen, deze uiteindelijk slechts ridicul en overtollig maken.

Daan Van Speybroeck